

Щонайменше 38 літрів крові здала донор Надія

За статистикою, один донор крові за життя може врятувати щонайменше трьох людей. Але гощанка Надія Кравчук подарувала життя значно більшої кількості мешканців нашого краю. Є офіційне підтвердження того, що Надія Макарівна здала 38 літрів 600 грамів крові. Додайте ще майже 5 літрів крові, зданої без жодних записів, просто на вимогу людей, і ви дізнаєтеся про внесок у порятунок чужих життів цією незвичайною жінкою.

Надія Кравчук народилася 1950 року. Середню школу закінчила в смт Гощі. Уже в 16 років працювала нянею в яслах, а згодом і в дитячому садку. 11 років свого життя віддала жінка вихованню малечі. Життя йшло та вносило свої корективи. Після дитсадка Надія Макарівна понад 7 років пропрацювала

автоклавницею в центральній районній лікарні. Саме там у неї став підніматися тиск. Хтось зі старших лікарів порадив: «А чому б тобі, Надіє, не здати кров? Це повинно допомогти нормалізувати тиск».

Жінка послухалася поради. З'ясувалося, що в неї рідкісна група крові – II(-) – і потреба в її допомозі є



постійною. Проблеми з тиском теж на якийсь час перестали пані Надію турбувати.

Нині Надія Макарівна вже й не пригадає, чому полишила райлікарню й влаштувалася працювати на Го-

щанський хлібокомбінат. Але факт залишається фактом – упродовж 15 років жінка пекла хліб.

Тяжко доводилося. Нічні зміни. Бувало, що за зміну випікали по 5-7 тонн хліба. Але ця робота подобалася

жінці, отож і вкладала в працю свою душу.

За старанність, чесність, відповідальність її призначили майстром, проте довго на тій посаді вона не витримала. Просто побоялася, що можуть «підставити», а тому знову попросилася працювати пекаркою. Керівництво не погодилося, тоді Надія Макарівна знову змінює професію – влаштовується працювати прибиральницею спочатку в районний відділ освіти, а пізніше – у редакцію районної газети.

Утім, життя для нашої героїні не обмежувалося лише однією працею та здаванням крові. Пані Надія й сімейне щастя спізнала та народила двох діточок – сина й донечку. Нині до бабусі радо в гості поспішають четверо онуків. Є ким тишитися жінці. А ще Надія Макарівна хоч і перебуває на заслуженому відпочинку, та не полишає своє хобі – ви-

шивання. У її хаті – справжня виставка вишитих рушників, ікон, картин, наволочок. Поки була молодшою, то ще в'язала спицями. Жартуючи, розповідає: як хтось її шукав, то запитував у людей: «А де мешкає Надія, що в'яже?».

І все ж найбільшим своїм досягненням Надія Кравчук вважає донорство. Не рятувала життя, коли кров переливали з її вени безпосередньо пацієнтові. Ніколи було робити щось інше: життя людей залежало від того, скаже вона «так» чи «ні». І Надія Макарівна завжди казала: «Так». За таку жертовність держава вдостоїла Надію Кравчук звання «Почесний донор України» та виділила невелику грошову надбавку до пенсії. Та не це гріє душу жінки, а те, що десь у світі живуть ті, кому її кров врятувала життя.

**Олександр
ФОРМАНЧУК**